

Pozůstalost

Až do potvrzení nabytí dědictví dědicům pravomocným usnesením o dědictví pozůstalost spravují osoby k tomu oprávněné ve prospěch (zatím neznámých) dědiců, kterým bude nakonec nabytí dědictví potvrzeno usnesením o dědictví; jinak řečeno, za vlastníky majetku a jiných aktiv pozůstalosti jsou až do právní moci usnesení o dědictví pokládáni (byť zatím neznámí) zůstavitelovi dědici, v jejichž prospěch („na jejich účet“) pozůstalost v této době spravuje správce pozůstalosti nebo jiná k tomu oprávněná osoba.

Stanovení toho, co z pozůstalosti připadne (jednotlivým) dědicům, přísluší výlučně pozůstalostnímu soudu, a nemůže být „nahrazováno“ úvahou správního úřadu. Podkladem pro vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch dědiců či jen některého z nich je pravomocný rozsudek soudu nahrazující projev vůle ve prospěch osoby spravující pozůstalost jednající na účet „pozůstalosti“ (dědiců), a to ve spojení s pravomocným usnesením o dědickém právu, z něhož by mělo být zřejmé, kdo je jako dědic nabyvatelem převáděného práva.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 24 Cdo 2780/2025-893 ze dne 25.2.2026)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce L. N., advokáta se sídlem v P., jako správce pozůstalosti po V. M., zemřelé dne 19. dubna 2020, proti žalované České republice – Státnímu pozemkovému úřadu v P., zastoupené Mgr. F.K., Ph.D., advokátem se sídlem v P., o uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků jako přiměřené pozemkové náhrady podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. [229/1991](#) Sb. (ve znění pozdějších předpisů), vedené u Okresního soudu ve Svitavách pod sp. zn. 10 C 164/2019, o dovolání žalované proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 16. června 2025, č. j. 22 Co 298/2024-850, tak, že dovolání žalované se zamítá.

Z odůvodnění:

1. V. M. se – žalobou ze dne 27. 12. 2017 podanou u Okresního soudu v Domažlicích v části, v níž bylo jeho usnesením ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 C 246/2017-204, řízení po vyslovení místní nepřislušnosti postoupeno Okresnímu soudu ve Svitavách – domáhala, aby žalované byla uložena povinnost uzavřít s ní k uspokojení restitučních nároků podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona o půdě smlouvu o převodu blíže označených pozemků v kat. úz. XY; postoupená věc došla Okresnímu soudu ve Svitavách dne 24. 5. 2019.
2. V průběhu řízení vyšlo najevo, že V. M. dne 19. 4. 2020 zemřela. Řízení o pozůstalosti je vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 27 D 837/2020 a dosud nebylo skončeno.
3. Okresní soud ve Svitavách - poté, co se dozvěděl o úmrtí V. M. - usnesením ze dne 30. 10. 2020, č. j. 10 C 164/2019-153, potvrzeným usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 4. 2021, č. j. 18 Co 76/2021-177, rozhodl, že „na straně žalobkyně“ bude v řízení pokračováno se správcem pozůstalosti po V. M. advokátem V. V. Dovolání podané žalovanou proti usnesení odvolacího soudu bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, č. j. 24 Cdo

2335/2021-228, zamítnuto.

4. Okresní soud ve Svitavách poté rozsudkem ze dne 21. 12. 2023, č. j. 10 C 164/2019-700, rozhodl, že „nahrazuje projev vůle žalované, jímž souhlasí s uzavřením smlouvy o převodu pozemků se žalobcem“ advokátem V. V. jako správcem pozůstalosti po V. M., jejíž znění uvedl, a že žalovaná je povinna zaplatit žalobci V. V. na náhradě nákladů řízení 319 678,12 Kč k rukám jeho zástupce advokáta J. H. Po provedení důkazů poukázal zejména na právní názory vyslovené v usneseních Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2914/2017, a ze dne 20. 1. 2022, sp. zn. 28 Cdo 2244/2021, a uzavřel, že žaloba je důvodná. Podle názoru soudu prvního stupně nebránilo vyhovění žalobě ani to, že žalobcem je „pouze správce dědictví a nikoliv přímo oprávněná osoba“, neboť otázka aktivní legitimace na straně žalobce byla vyřešena pravomocným usnesením o procesním nástupnictví.

5. Ještě před doručením tohoto rozsudku advokát V. V. dne 24. 1. 2024 zemřel. Okresní soud ve Svitavách poté usnesením ze dne 15. 5. 2024, č. j. 10 C 164/2019-726, rozhodl, že v řízení bude pokračováno „na straně žalobce“ s nově jmenovaným správcem pozůstalosti advokátem J. H. K odvolání žalované Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 9. 7. 2024, č. j. 23 Co 214/2024-781, usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

6. Proti výše uvedenému rozsudku soudu prvního stupně ze dne 21. 12. 2023, č. j. 10 C 164/2019-700, podala žalovaná odvolání. K rozhodnutí o tomto odvolání soud prvního stupně věc předložil svému odvolacímu soudu, kterému došla dne 27. 11. 2024.

7. V průběhu odvolacího řízení Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 16. 6. 2025, č. j. 22 Co 298/2024-850, rozhodl, že v řízení bude nadále pokračováno „na místě žalobce“ s nově jmenovaným správcem pozůstalosti po V. M. advokátem L. N. Zjistil, že usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 3. 2024, č.j. 27 D 837/2020-444, jímž byl jmenován správcem pozůstalosti advokát J. H., bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2024, č. j. 29 Co 210/2024-541, zrušeno, a že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 2. 10. 2024, č. j. 27 D 837/2020-623, byl novým správcem pozůstalosti jmenován advokát L. N. Protože rozhodnutí o tom, s kým bude na místě účastníka, jenž ztratil způsobilost být účastníkem řízení, se „přijímá s výhradou změny poměrů“, a protože „došlo ke změně v osobě správce dědictví“, bude se nadále pokračovat s nově jmenovaným správcem pozůstalosti advokátem L. N.

8. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Poukazuje na to, že dovolací soud dosud nevyřešil „otázku procesního práva, zda „v případě úmrtí jediného žalobce žaloby o nahrazení projevu vůle v rámci restitučních sporů lze pokračovat v soudním řízení se správcem pozůstalosti v rámci tzv. prosté správy pozůstalosti, a to navzdory tomu, že právo na náhradu za odňaté a nevydané pozemky podle zákona o půdě není možné realizovat, a to z důvodu nemožnosti vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí na oprávněnou osobu z důvodu její neexistence“, když je žalovaná „přesvědčena, že v takovém případě by mělo být soudní řízení přerušeno a soud by měl vyčkat pravomocného skončení dědického řízení a jmenování zákonných dědiců, kteří potom nastoupí na místo žalobce“, a že by soud měl „správně postupovat tak, že nového správce pozůstalosti nejmenuje“. Podle názoru žalované dosavadní judikatura dovolacího soudu tuto otázku dosud neřešila, když vycházela z toho, že „náhradu za odňaté a nevydané pozemky lze realizovat již jen samotným prostřednictvím pravomocných rozsudků obecných soudů o nahrazení projevu vůle“, zatímco podle nyní platné právní úpravy se náhrada realizuje až vkladem do katastru nemovitostí, k němuž „však v období správy pozůstalosti nikdy nedojde a nemůže dojít“. V obsáhlém podání (argumentujícím též četnými citáty názorů Nejvyššího soudu, nálezů Ústavního soudu a rozhodnutí katastrálních úřadů) v první řadě dovozuje, že došlo ke změně „judikaturního přístupu ke konstitutivnosti soudních rozhodnutí“ o nabytí vlastnického práva k nemovitostem, a že proto bez

vkladu do katastru nemovitostí se správce pozůstalosti jako žalobce (úspěšný v soudním řízení) nemůže stát vlastníkem vydaných náhradních pozemků, neboť katastrální úřady toto vlastnické právo pro takového žalobce „nikdy nevloží bez pravomocného skončení dědického řízení a stanovení okruhu zákonných dědiců“. Žalovaná současně uvádí příklady přerušení vkladového řízení u katastrálních úřadů v Ústí nad Orlicí a v Opavě, v nichž byl vysloven názor, že řízení u katastrálního úřadu ve věci navrhovaného vkladu vlastnického práva k pozemkům představující náhradu za nevydané pozemky přiznanou rozhodnutím soudu musí být přerušeno a „neběží do pravomocného skončení dědického řízení“ jakožto „řízení o předběžné otázce“. Žalovaná rovněž vyslovila názor, že „výběr náhradních pozemků správcem pozůstalosti“ představuje kolizi „se stávající právní úpravou správy pozůstalosti tím, že dojde minimálně ke změně účelu spravovaného majetku“. Žalovaná dále soudům vytýká, že se v průběhu řízení „nikdy neptaly potencionálních dědiců v rámci dědického řízení“ na jejich názor „k postupu pokračování v soudním řízení“, když jen „mechanicky rozhodly o pokračování v soudním řízení s novým správcem pozůstalosti“. Žalovaná současně odvolacímu soudu vytýká, že sám rozhodl o procesním nástupnictví, čímž žalované znemožnil „podání případného procesního odvolání, a ve svých důsledcích porušil její právo na spravedlivý proces ve formě odejmutí jedné soudní instance“. Žalovaná navrhla, aby bylo napadené usnesení změněno tak, že se mění usnesení soudu prvního stupně tak, že se „v soudním řízení“ se správcem pozůstalosti L. N. nepokračuje“, popřípadě aby je zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

9. Žalobce advokát L. N. jako správce pozůstalosti po V. M. navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto. Uvedl, že podmínky pro pokračování v řízení na místě V. M. byly splněny podle rozhodnutí soudů (včetně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2025, sp. zn. 24 Cdo 1976/2025) i v jiných věcech projednávaných mezi stejnými účastníky. Vytýká současně dovolatelce, že „ostentativně přehlíží osobu správce pozůstalosti“, který je „v rozsahu své funkce právním nástupcem zemřelé žalobkyně“, a upozorňuje, že dříve vydávaná usnesení Nejvyššího soudu se otázkou charakteru soudních rozhodnutí nahrazujících projev vůle (zda jsou deklaratorní nebo konstitutivní) vůbec nezabývala. Žalobce dovozuje, že nárok na náhradu za odejmuté pozemky byl V. M. přiznán ještě za jejího života a že tento nárok její smrtí nezanikl. Správce pozůstalosti je proto oprávněn v zahájeném řízení o nahrazení projevu vůle pokračovat, neboť jinak nelze zajistit, aby byly restituční nároky zemřelé V. M. (jejích dědiců) „uspokojeny v co nejkratší době a bez zbytečných průtahů“. Opodstatněné nejsou ani námitky žalované o „odejmutí jedné soudní instance“, neboť odvoláním lze napadnout pouze rozhodnutí soudu prvního stupně, zatímco napadené usnesení bylo vydáno v souladu se zákonem odvolacím soudem, a to včetně těch, kterým nepředcházelo (jako přezkoumávané rozhodnutí) žádné rozhodnutí soudu prvního stupně.

10. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastnicí řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

11. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

12. Dovolání je vždy přípustné – jak vyplývá z ustanovení § 238a o. s. ř. - proti usnesení odvolacího soudu, kterým bylo v průběhu odvolacího řízení rozhodnuto o tom, kdo je procesním nástupcem účastníka, o vstupu do řízení na místo dosavadního účastníka (§ 107a o. s. ř.), o přistoupení dalšího účastníka (§ 92 odst. 1 o. s. ř.) a o záměně účastníka (§ 92 odst. 2 o. s. ř.).

13. Dovolací soud přezkoumává rozhodnutí odvolacího soudu jen z důvodu vymezeného v dovolání; je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Pro rozhodnutí dovolacího soudu je rozhodující stav v době vydání napadeného rozhodnutí odvolacího soudu (srov. § 243f odst. 1 o. s. ř.).

14. V projednávané věci bylo usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích usnesením ze dne 16. 6. 2025, č. j. 22 Co 298/2024-850, rozhodnuto o tom, kdo je procesním nástupcem účastníka (účastníka, který ztratil po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno). Dovolání žalované podané proti tomuto usnesení odvolacího soudu je tedy podle ustanovení § 238a o. s. ř. přípustné.

15. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

16. Člověk (fyzická osoba) má způsobilost mít v mezích právního řádu práva a povinnosti (právní osobnost) a má rovněž (jakožto právní osobnost) způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení, obojí od narození až do své smrti (srov. § 15 odst. 1 a § 23 o. z. a § 19, část věty před středníkem o. s. ř.).

17. Smrtí člověka (fyzické osoby) zaniká jednak způsobilost nakládat se svým jměním a vykonávat práva a povinnosti s ním spojená a majetek a ostatní jmění zemřelého člověka tvoří pozůstalost, samozřejmě s výjimkou těch práv a povinností, které smrtí zanikají nebo které právní nástupci zůstavitele nabývají jinak než dědickou posloupností, jednak jeho způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení.

18. Podle nyní platného právního řádu musí být každá pozůstalost projednána soudem a dědictví z pozůstalosti nabývá ten, o němž to stanoví pravomocné rozhodnutí soudu. Dědické právo (právo na pozůstalost nebo na poměrný podíl z ní) vzniká smrtí zůstavitele. Majetek tvořící dědictví nabývá dědic (jde-li o dědice, jehož dědické právo nebylo podmínkou, doložením času nebo jinak odsunuto) podle rozhodnutí vydaného soudem v řízení o pozůstalosti s účinností „ke dni vzniku dědického práva“ (srov. § 185 odst. 1 z. ř. s.), popřípadě ke dni vzniku jiného aktiva pozůstalosti, jestliže vzniklo až po smrti zůstavitele. Vyplývá z toho (mimo jiné) závěr, že po smrti zůstavitele vždy nastává (delší nebo kratší) období, v němž nebylo (zatím) stanoveno, kdo je zůstavitelovým dědicem, a v němž dosud nebylo pravomocným rozhodnutím soudu potvrzeno nabytí dědictví, jakož i to, že rovněž v tomto období musí být vždy (za všech okolností) zajištěno, kdo bude a jak až do skončení řízení o pozůstalosti vykonávat práva a povinnosti spojená se zůstavitelovým jměním tvořícím pozůstalost.

19. Právní režim v období od smrti zůstavitele do právní moci rozhodnutí o dědictví (nebo do jiného způsobu pravomocného skončení řízení o pozůstalosti anebo do pravomocného nařízení likvidace pozůstalosti) se označuje jako správa pozůstalosti a je upraven zejména v ustanoveních § 1677 a násl. o. z. Zanechal-li zůstavitel více dědiců, vzniká mezi nimi v tomto období též tzv. společenství jmění (srov. § 1236 o. z.), v němž platí, že každý z dědiců má právo k celé věci (ohledně všeho, co patří do pozůstalosti) a že k nakládání se společnou věcí se vyžaduje jednomyslné rozhodnutí všech dědiců (srov. § 1238 odst. 1 o. z.). Dosažení jednomyslného rozhodnutí všech dědiců jako osob zúčastněných na společenství jmění dědiců není vždy dobře možné a neshody mezi dědici by mohly vést k tomu, že by správa pozůstalostního jmění nebyla řádně zajištěna, a že by proto mohla na jmění patřícím do pozůstalosti vzniknout i značná škoda.

20. Správa pozůstalosti není – jak vyplývá též z ustanovení § 1237 o. z. – dotčena institutem společenství jmění dědiců. Oprávnění spravovat jmění patřící do pozůstalosti a vykonávat z toho vyplývající práva a povinnosti proto přísluší výhradně tomu, kdo spravuje (je oprávněn a povinen spravovat) pozůstalost, a prakticky vylučují, aby s pozůstalostí (se vším, co do ní patří) nakládali (pouze na základě titulu dědického práva) dědici; dědici mohou nakládat jen s určitými pozůstalostními předměty a jen za podmínek stanovených zákonem (srov. například § 1680 o. z.).

21. Osoby oprávněné spravovat pozůstalost jsou (taxativně) vypočteny v ustanovení § 1677 odst. 1 o.

z. Správa pozůstalosti přísluší v první řadě správci pozůstalosti, kterého povolal zůstavitel; kdyby takové opatření neučinil nebo kdyby povolaný správce pozůstalosti nebyl ochoten nebo schopen spravovat pozůstalost, popřípadě kdyby byl správce povolán ke správě jen části pozůstalosti, přísluší správa pozůstalosti (celé nebo zbývající části) vykonavateli závěti, ledaže by odmítl pozůstalost spravovat nebo že by byl zřejmě nezpůsobilý tuto funkci zastávat. V případě, že tu není ani správce pozůstalosti povolán zůstavitelem, ani vykonavatel závěti, přísluší správa pozůstalosti dědici; kdyby zůstavitel zanechal více dědiců, přísluší správa pozůstalosti jednomu nebo společně více z nich, jestliže si to všichni dědici ujednali, jinak ji vykonávají společně (solidárně) všichni dědicové. Správa pozůstalosti vykonávaná dvěma nebo více dědici je založena - jak se podává též z institutu společenství jmění dědiců - na jejich jednomyslných rozhodnutích. Dědic není oprávněn - jak již dovodila judikatura soudů (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2024, sp. zn. 24 Cdo 3295/2023, které bylo uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 51, ročník 2025 - vykonávat správu pozůstalosti jen z toho důvodu, že je pokládán (ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 z. ř. s.) za účastníka řízení o pozůstalosti; oprávněn je spravovat pozůstalost - jak je dáno povahou věci a významem správy pozůstalosti - jen tehdy, bylo-li jeho dědické právo jasně prokázáno, tedy nejsou-li pochybnosti o jeho dědickém titulu, není-li tu (nevyřešený) spor o dědické právo a není-li tu ani žádná skutečnost, pro kterou by nemohl dědit. Dědic může vykonávat správu pozůstalosti dále jen tehdy, jestliže s tím souhlasí a jestliže je - zejména s ohledem na své vzdělání, zkušenosti, odborné znalosti a zdravotní stav - takovou funkci skutečně způsobilý vykonávat. Kdyby mělo správu pozůstalosti vykonávat společně (solidárně) více dědiců, mohou mít takové oprávnění, jen jestliže jsou také s ohledem na své vzájemné vztahy způsobilí pozůstalost řádně spravovat. V případě, že nejsou uvedené předpoklady splněny, je odůvodněn závěr, že správa pozůstalosti dědici (popřípadě žádnému z více dědiců) nepřislouží. V případě, že tu není správce pozůstalosti jmenovaný zůstavitelem nebo vykonavatel závěti, který by mohl vykonávat správu pozůstalosti, a ani žádný z dědiců způsobilý k výkonu správy pozůstalosti, je třeba k zajištění řádné správy pozůstalosti, aby byl (pozůstalostním soudem) vždy jmenován správce pozůstalosti (srov. § 157 z. ř. s.).

22. Ztratí-li člověk (fyzická osoba) jako účastník občanského soudního řízení (z důvodu své smrti) způsobilost být účastníkem řízení, soudu se nejprve v ustanovení § 107 odst. 1 větě první o. s. ř. ukládá, aby posoudil „podle povahy věci“, zda v řízení může pokračovat. Takové posouzení nyní (podle platné právní úpravy) představuje učinit závěr o tom, zda předmětem řízení jsou taková práva nebo povinnosti, která smrtí nezanikají, a která proto přecházejí na dědice nebo na jiné právní nástupce zůstavitele. V řízení „podle povahy věci“ nelze pokračovat tehdy, jsou-li předmětem řízení práva nebo povinnosti zůstavitele, která na dědice nebo jiné právní nástupce nepřecházejí; v takovém případě soud řízení zastaví (§ 107 odst. 5 o. s. ř.), aniž by (současně nebo dříve) stanovil (mohl stanovit), s kým (snad) bude v řízení pokračováno.

23. Umožňuje-li „povaha věci“ v řízení pokračovat, v ustanovení § 107 odst. 1 větě druhé o. s. ř. se dále soudu ukládá, aby posoudil, zda je možné v řízení „ihned pokračovat“. Je-li předmětem řízení právo nebo povinnost, které spadají do pozůstalosti, nebrání v pokračování v řízení „ihned“ sama o sobě okolnost, že řízení o pozůstalosti po zemřelém účastníku řízení dosud nebylo skončeno. Vzhledem k tomu, že správa pozůstalosti je (musí) být vždy zajištěna (zpravidla již od počátku řízení o pozůstalosti), lze řízení pokračovat „ihned“ (vzápětí poté, co se soud dozvěděl o smrti účastníka), ledaže by pro rozhodnutí věci byly (měly by být) významné osobní poměry dědiců, kdy je třeba podle hmotného práva vyčkat alespoň zjištění osob dědiců, nebo ledaže by okamžitému pokračování v řízení bránily jiné překážky stanovené zákonem. Není-li možné v řízení pokračovat „ihned“, soud řízení přeruší až do doby, než odpadne překážka, která bránila pokračování v řízení. V případě, že v řízení je možné pokračovat „ihned“, jakož i tehdy, odpadne-li překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, soud neprodleně - jak se uvádí v ustanovení § 107 odst. 1 větě třetí o. s. ř. - usnesením rozhodne, s kým bude v řízení na místě zemřelého účastníka pokračováno.

24. V době od smrti zůstavitele do právní moci rozhodnutí o dědictví (nebo do jiného způsobu pravomocného skončení řízení o pozůstalosti anebo do pravomocného nařízení likvidace pozůstalosti) zásadně činí (je oprávněn konat) správce pozůstalosti (nebo jiné osoby, kterým přísluší správa pozůstalosti) taková právní jednání, která by jinak – kdyby nezemřel – činil (byl oprávněn provádět) zůstavitel. Nepřísluší mu ovšem vždy činit na místo zůstavitele veškerá právní jednání. Ten, kdo spravuje pozůstalost, zásadně vykonává její prostou správu, tedy – jak vyplývá z ustanovení § 1405 o. z. – „činí vše, co je nutné k zachování“ majetku (a dalšího jmění) patřícího do pozůstalosti. Úkon přesahující rozsah prosté správy může správce pozůstalosti nebo vykonavatel závěti rovněž učinit, avšak jen tehdy, souhlasí-li s tím dědici nebo vyslovil-li souhlas soud v případě, že se dědici nedohodli nebo že dědicem je osoba pod zvláštní ochranou (srov. § 1678 odst. 1 a § 1679 odst. 2 o. z.).

25. Z uvedeného (mimo jiné) vyplývá, že procesním nástupcem na místě zemřelého účastníka občanského soudního řízení podle ustanovení § 107 odst. 1 věty třetí o. s. ř. nemůže být dědic jen z toho důvodu, že je pokládán (ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 z. ř. s.) za účastníka řízení o pozůstalosti; tímto procesním nástupcem (ohledně jmění patřícího do pozůstalosti) je vždy ten, komu přísluší vykonávat správu pozůstalosti, tedy rovněž správce pozůstalosti jmenovaným soudem za situace, že tu není správce pozůstalosti jmenovaný zůstavitelem nebo vykonavatel závěti, který by mohl vykonávat správu pozůstalosti, a ani žádný z dědiců způsobilý k výkonu správy pozůstalosti. Kdyby (snad) v řízení o pozůstalosti došlo při stanovení osoby spravující pozůstalost k prodloužení, je procesním nástupcem zemřelého účastníka neznámá osoba oprávněná ke správě pozůstalosti, které by byl v příslušném sporném řízení ustanoven opatrovník (§ 29 odst. 3 o. s. ř.).

26. I když je procesním nástupcem zůstavitele (a má tedy všechna práva a všechny povinnosti, které mu náleží jako účastníku řízení) a i když vystupuje v právních (hmotněprávních i procesních) vztazích vlastním jménem (samozřejmě s dodatkem, že tak činí jako správce pozůstalosti nebo jiná osoba spravující pozůstalost po zůstaviteli označeném alespoň jménem a datem úmrtí), nelze z toho úspěšně dovozovat také to, že by správce pozůstalosti (nebo jiná osoba spravující pozůstalost) byl (mohl být) rovněž nositelem práv a povinností, která měl (do své smrti) zůstavitel nebo která děděním přecházejí na jeho dědice. Osoba spravující pozůstalost vykonává všechna právní jednání „na účet“ dědiců (do právní moci usnesení o dědictví) ještě neznámých. Na základě jednání osoby spravující pozůstalost samozřejmě nic z pozůstalosti nepřipadne jí, neboť vše, co ohledně jmění pozůstalosti osoba spravující pozůstalost až do skončení řízení o pozůstalosti vykonala („na účet dědiců“), patří do pozůstalosti, jako takové náleží zůstavitelovým dědicům. Například, kdyby osoba spravující pozůstalost prodala se souhlasem soudu nemovitou věc patřící do pozůstalosti, protože ji nebylo možné uchovat bez nepoměrných nákladů, získaná kupní cena nenáleží osobě spravující pozůstalost; ve skutečnosti patří jako součást pozůstalosti zůstavitelovým dědicům. Kdyby osoba spravující pozůstalost koupila z peněz patřících do pozůstalosti (se souhlasem dědiců nebo soudu) nemovitou věc, rovněž nelze úspěšně dovozovat, že by patřila jí, popřípadě že by snad vklad vlastnického práva bylo možné „odložit“ na dobu až po skončení řízení o pozůstalosti; také zde platí, že koupená nemovitost jako součást pozůstalosti patří od vzniku vlastnického práva zůstavitelovým dědicům, a to, který z nich ji získá jako dědictví, bude zřejmé z usnesení o dědictví (s účinky ke dni nabytí vlastnictví této nemovité věci dědici zůstavitele do pozůstalosti).

27. V projednávané věci je nepochybné, že právo zůstavitelky na náhradu za odňaté a nevydané pozemky podle zákona o půdě (jako restituční nárok zůstavitelky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 zákona o půdě, který vznikl ještě za jejího života) patří do její pozůstalosti; je proto odůvodněn závěr, že „povaha věci“ ve smyslu ustanovení § 107 odst. 1 věty první o. s. ř. umožňuje pokračovat v řízení.

28. Při řešení otázky, zda v posuzovaném případě je možné ve smyslu ustanovení § 107 odst. 1 věty druhé o. s. ř. v řízení pokračovat „ihned“, nelze souhlasit s názorem dovolatelky, že by snad do skončení pozůstalostního řízení nebylo možné „realizovat“ náhradu za odňaté a nevydané pozemky,

neboť podle pravomocného rozsudku ukládající v tomto směru povinnost žalované nemůže být vlastnické právo vloženo do katastru nemovitostí.

29. Judikatura soudů již dříve dospěla k závěru, že činnost správce pozůstalosti (nebo jiné osoby oprávněné ke správě pozůstalosti) vedoucí k dovršení přiznaného restitučního nároku je činností naplňující prostou správu podle ustanovení § 1405 o. z. tak, aby nedošlo ke zhoršení stavu přiznaného restitučního nároku zejména tím, že se vlivem času (kdy převod pozemků uplatňují i další restituenti) zmenší výběr vhodných náhradních pozemků ve vlastnictví státu (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 24 Cdo 2335/2021, které bylo uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 68, ročník 2022) a dovolací soud nemá žádný důvod k jeho změně. Uvedený závěr samozřejmě platí nejen u správce pozůstalosti povoláného zůstavitelem, ale i u správce pozůstalosti jmenovaného soudem (srov. § 157 odst. 5 z. ř. s.), a obdobně dopadá na činnost dalších osob oprávněných ke správě pozůstalosti.

30. Uvedený závěr nezpochybňuje ani (dovolatelkou prezentovaný) názor, podle kterého „nelze vložit vlastnické právo pro zemřelou oprávněnou osobu za situace, kdy dosud nebylo ukončeno pozůstalostní řízení po této osobě“. Již výše bylo uvedeno, že smrtí člověka (fyzické osoby) zaniká jeho právní osobnost, a že tedy člověk (fyzická osoba) po své smrti nemůže být považován za nositele práv a povinností - ta přecházejí na jeho dědice nebo jiné právní nástupce, samozřejmě s výjimkou těch, které smrtí zanikají. Zemřelého člověka tedy nelze pokládat za vlastníka čehokoliv (bez ohledu na to, zda je i po své smrti stále veden jako vlastník například ve veřejném seznamu) a v jeho prospěch samozřejmě nelze ani vložit vlastnické právo, a to bez ohledu na to, zda bylo nebo nebylo ukončeno pozůstalostní řízení po zemřelé osobě. Dovolatelkou prezentovaný názor náležitě nepřihlíží také k tomu, že - jak vyloženo již výše - až do potvrzení nabytí dědictví dědicům pravomocným usnesením o dědictví pozůstalost spravují osoby k tomu oprávněné ve prospěch (zatím neznámých) dědiců, kterým bude nakonec nabytí dědictví potvrzeno usnesením o dědictví; jinak řečeno, za vlastníky majetku a jiných aktiv pozůstalosti jsou až do právní moci usnesení o dědictví pokládáni (byť zatím neznámí) zůstavitelovi dědici, v jejichž prospěch („na jejich účet“) pozůstalost v této době spravuje správce pozůstalosti nebo jiná k tomu oprávněná osoba.

31. Okolnost, zda rozhodnutí soudu o nahrazení projevu vůle k uzavření smlouvy o převodu vlastnictví k nemovitostem má či nemá konstitutivní povahu, nemá pro rozhodnutí v projednávané věci význam.

32. Z uvedeného rezultuje v projednávané věci další poznatek: kdyby žalované bylo pravomocným soudním rozhodnutím uloženo (v době do skončení pozůstalostního řízení) uzavřít se správcem pozůstalosti smlouvu o převodu (vydání) náhradního pozemku za účelem uspokojení restitučního nároku oprávněné V. M., znamená to, že převáděné pozemky nenabývá do vlastnictví správce pozůstalosti, ale že jde o aktivum pozůstalosti (k tomu, co tvoří aktiva pozůstalosti, srov. § 171 odst. 1 z. ř. s.) náležející zůstavitelovým dědicům. V usnesení o dědictví pak bude určeno, kterému z dědiců, popřípadě v jakém rozsahu, bude potvrzeno nabytí dědictví tohoto majetku. Stanovení toho, co z pozůstalosti případně (jednotlivým) dědicům, přísluší výlučně pozůstalostnímu soudu, a nemůže být „nahrazováno“ úvahou správního úřadu. Podkladem pro vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch dědiců či jen některého z nich pak bude pravomocný rozsudek soudu nahrazující projev vůle ve prospěch osoby spravující pozůstalost jednající na účet „pozůstalosti“ (dědiců), a to ve spojení s pravomocným usnesením o dědickém právu, z něhož by mělo být zřejmé, kdo je jako dědic nabyvatelem převáděného práva.

33. Žalovaná ve svém dovolání rovněž požaduje, aby nový správce pozůstalosti po V. M. nebyl jmenován. Jde o požadavek, který je nejen v rozporu se zákonem vyžadujícím, aby byla vždy zajištěna řádná správa pozůstalosti (pro případ, že správu pozůstalosti nebude vykonávat někdo jiný), ale ve svých důsledcích volajícím po tom, aby dědicům bylo obstrukcemi ztíženo a prakticky vyloučeno

domoci se zůstavitelčinyh restitučinyh nároků; takový požadavek musí být rozhodně odmítnut.

34. Se žalovanou nelze souhlasit ani v tom, že by bylo porušeno její právo na spravedlivý proces ve formě odejmutí jedné soudní instance tím, že odvolací soud sám rozhodl o procesním nástupnictví po V. M.

35. V projednávané věci jsou k řízení o žalobě podané V. M. k uspokojení jejích restitučinyh nároků v prvním stupni nepochybně příslušné okresní soudy (srov. § 9 odst. 1 o. s. ř.); o odvolání proti rozhodnutí okresních soudů rozhodují krajské soudy (srov. § 10 odst. 1 o. s. ř.). Odvolání je řádným opravným prostředkem, který lze podat proti rozhodnutí soudu prvního stupně, pokud to zákon výslovně nevylučuje (§ 201 o. s. ř.). Ze skutečnosti, že odvoláním lze napadnout rozhodnutí, které vydal soud v řízení v prvním stupni, pak samozřejmě vyplývá, že rozhodnutí krajského soudu vydaná v odvolacím řízení nelze napadnout odvoláním; to platí – podle dávno ustálené judikatury (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1037/97, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2002, sp. zn. 21 Cdo 2036/2001, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 29 Odo 433/2002, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. 32 Cdo 2323/2012, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. 22 Cdo 4053/2013, nejen u rozhodnutí, jimiž se přímo rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně, ale také o usneseních vydávaných v průběhu odvolacího řízení; mezi taková usnesení patří mimo jiné usnesení o procesním nástupnictví podle ustanovení § 211, § 107 a § 107a o. s. ř. Rozhodnutí o procesním nástupnictví za odvolacího řízení tedy byl v projednávané věci odvolací soud oprávněn vydat, aniž by tím porušil právo žalované na spravedlivý proces.

36. K uvedenému lze dodat, že podle judikatury Ústavního soudu (srov. například jeho usnesení ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 771/06, usnesení ze dne 14. 2. 2012, sp. zn. II. ÚS 257/12, nebo usnesení ze dne 21. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4196/12) není z ústavněprávního hlediska soudní řízení povinně dvoustupňové (s výjimkou věcí trestních podle čl. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod). V oblasti civilněprávních vztahů je tedy na vůli zákonodárce, kolik přezkumných instancí pro jednotlivé druhy řízení stanoví a jaké určí podmínky, za jejichž splnění se účastníkovi řízení otevře možnost přezkumu ve více instancích; z ústavních mezí tak nevybočuje ani jednostupňové soudnictví. Žalovaná současně přehlíží, že proti usnesením odvolacího soudu o procesním nástupnictví vydaným za odvolacího řízení podle ustanovení § 107 a § 107a o. s. ř. (§ 211 o. s. ř.) je podle ustanovení § 238a o. s. ř. dovolání přípustné, aniž by bylo vyžadováno (jinak obligatorní) splnění požadavků uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř.

37. Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší soud k závěru, že napadené usnesení odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správné. Nejvyšší soud proto dovolání žalované podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Náhrada škody](#)
- [Nájemné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Péče o dítě \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o smlouvě budoucí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Autonomie vůle](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Zmatečnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Střídavá péče](#)